

تأملی در معنی تلاوت و قرائت

یک معنی تلاوت این است که ما به جهت زمانی بعد از نزول قرآن کریم قرار گرفته و آن را تلاوت می کنیم؛ معنی دیگرش آن است که ما قرآن را می خوانیم و سپس به آن عمل می کنیم. روش اهل بیت علیهم السلام این نبوده که فقط قرآن را بخوانند و برای مردم سخن بگویند؛ گاهی آیاتی را به افراد می آموختند و به آن ها امر می فرمودند که بروند و عامل به آن شوند و سپس به دنبال آموختن آیات دیگر بیایند.

در معنای دیگر تلاوت پی در پی خواندن هم گفته شده است.

قرائت به معنی جمع آوری است؛ قاری جمع آوری کننده ی آیات است که آن را برای خود یا مستمعان می خواند. در این زمان تنها یک نفر «تالی» قرآن است که آن وجود مقدس امام زمان عجل الله فرجه الشریف هستند، ولی همگان می توانند «قاری» باشند. هر قرائت کننده ای عامل به آیات نیست؛ گرچه برای تفقه در قرآن کریم باید قرائت نمود و البته بر تلاوت قرآن نیز همت داشت اما ما هیچ راهی به «تلاوت حقیقی قرآن» نداریم مگر به پیروی از «تالی حقیقی قرآن کریم» در عمل به آیات مبارکات سعی کنیم.